Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Svenska Missionsförbundet

N:o 7.	Pris per år, postarvodet oberäknadt, 1 krona.	Juli 1884.	Wid reqvisition hos redaktionen hwart 11 ex. gratis.	2 årg.

Innehåll: Missionen i Indien. Santalermissionen. — Från wåra missionsfält: Bref från Ryssland. — Strödda missionsunderrättelser. Sydafrika. Abessinien. Arabien. — Missionen bland kabylerna. — Inbjudning till Evang. allianſens 8:de allmänna möte.

Missionen i Indien.

IV.

Santalermissionen.

6. Förberedelser.

1870—1872.

Med goda förhoppningar började missionärerna året 1870, ty om än mycket motstånd mot kristendomen wisade sig hos folket, fans ju dock redan en liten kristen församling, och stora skaror samlades för att lyssna till Herrens ord. Detta år skulle emellertid medföra swåra trångmål, så swåra till och med, att det tycktes som skulle hela det santalska missionsarbetet blifwa om intet. Efter det Börresen och Skrefsrud under årets första månader warit ute på resor, Börresen för att insamla för missionen nödiga medel, Skrefsrud för att predika för folket, började en tung pröfwotid. Först insjuknade fru Börresen och blef för hwarje dag allt swagare; kort derefter sjuknade hennes äldsta dotter Ingeborg och så Skrefsrud och hans hustru. Alla lågo de i feber, och snart afled fru Skrefsrud. Detta war ett swårt slag för dem alla, swåraſt naturligtwis för mannen och dernäst för fru Börresen, som nu förlorade den enda wäninna hon haft i det främmande landet.

Skrefsrud wille, ehuru sjuk, nödwändigt öfwerwara sin makas begrafning och blef derför af två santaler buren till hennes graf. Der stod han, stödd af Börresen, och talade till folket, och alla de närwarande santalerna bewitnade med undran den frid, som hwilade öfwer hans ansigte, och den styrka, hwarmed den djupt bedröfwade, näſtan dödssjuka mannen talade om Herrens nåd och kärlek. Hans ord gjorde ock på dem ett djupt intryck och lät dem fatta något af kristendomens makt att förläna tröst äfwen i de swåraſte pröfningar. Denna ansträngning war emellertid för stor för Skrefsrud, och då han återkommit till hemmet, fick han ett nytt feberanfall och war mycket nära döden. På läkares bestämda tillsägelse fördes kort derefter både han och fru Börresen till det omkring 5 mil från Ebenezer belägna Sewry, der klimatet war helsosammare, och der de äfwen hade att

påräkna läkarewård. De stannade der 3:ne månader, och under tiden måste Börresen ensam föreståt hela missionsarbetet, deri han emellertid biträddes af **Siram** och **Hindu**, hwilka begge wisade stor ifwer i arbetet, äfwensom af den nitiske **Cornelius**. Swåraft war det dock med fru Börresens flickskola, ty det fans ingen, som kunde sköta denna, medan hon war borta, hwarför hon ock wid sin hemkomst från Sewry fann de flesta af eleverna hafwa lemnat skolan. Hon fick dem dock snart åter samlade och hade af dem stor glädje; flere blefwo omwända och döpta.

En god hjelp i arbetet wid skolan fick fru Börresen i en ung flicka wid namn **Lachu**. Denna war en af de först omwända och blef ett wälsignadt redskap till flere andras omwändelse. Eländig både till kropp och själ hade hon år 1868 kommit till Börresen. Hon hade lefwat ett uselt lif och led då af en wederwärdig hudsjukdom; fötterna woro alldeles betäckta af sår. Emellertid sköttes hon på det omsorgsfullaste af Börresen, och snart blef hon bättre till helsan samt blef, hwad än wigtigare war, helbregdagjord till sin själ och en lefwande kristen.

Äfwen den söndagsskola, som i början af 1870 upprättats för både stora och små, kristna och hedningar, män och qwinnor, hade lidit mycket genom Skrefsruds och fru Börresens bortowaro, men efter deras hemkomst war allt snart åter i sitt förra skick.

Året 1871 blef af en afgörande betydelse för hela santalerfolkets framtid. I början af januari detta år drog Börresen ut på en af sina wanliga insamlingsresor, hwilka wäl i dubbelt afseende kunde förtjena detta namn. Hans egentliga ändamål med dessa resor war wisserligen att samla medel för missionen, men samtidigt fick han en betydelsefull och wälsignad uppgift, den nemligen att samla själar för Guds rike färskildt bland de förnäma och rika europeer, med hwilka han kom i beröring. Han höll inga möten, men han gick ur hus i hus bland de rika europeerna, och, om han än här eller der rönte ett owänligt mottagande och måste utstå hwarjehanda förödmjukelser, gjorde dock i allmänhet hans jemna, enkla och derjemte wärdiga uppträdande ett mäktigt och waraktigt intryck på många, och dessa blefwo genom de ord han förkunnade dem långt rikare än santalerna blefwo genom deras penningegåfwor.

Medan Börresen war ute på denna resa, war Skrefsrud på en predikoresa genom landet och war derwid till stor wälsignelse för de många, med hwilka han fick tala om Herren. Under denna resa blef Skrefsrud i tillfälle att förmärka, hurusom en allwarlig jäsning rådde bland santalerna, och hurusom denna war nära att gifwa sig luft i ett uppror. Han fann ock, att folkets mißnöje war allt för berättigadt. Zemindarerna gjorde allt för att utsuga santalerna; jordegarne bedrogo dem på alla sätt; hinduiska sakförare gjorde sig skyldiga till den samwetslösaste förwrängning af lagarna; och bränwinshandlarne lade öfwer allt ut sina förföriska lockmedel för att fånga de arma menniskorna i sina nät. Hwad de skulle företaga sig, wisste icke santalerna; blott ett war dem klart — att någon förändring måste åstadkommas, kosta hwad det kosta wille. Då beslöto Skrefsrud och Börresen att söka göra något för det stackars folket, och det blef beslutadt, att

den först nämda skulle begifwa sig af till Kalkutta och inför då warande guvernören öfwer Bengalen, Sir George Campbell, framlägga santalernas nöd. Så skedde äfwen, och wid den audiens, som bewiljades Skrefsrud, framlades fullständiga bewis för de swåra förhållanden, under hwilka santalerna lefde. Å egna och Börresens wägnar anhöll ock Skrefsrud, att en grundlig undersökning måtte hållas, och att, om missionärernas uppgifter befunnes riktiga, regeringen då måtte hjelpa santalerna ur deras förtryck. Sir Campbell upptog med mycken wälwilja de gjorda framställningarna och lofwade att låta noga undersöka saken samt göra hwad han kunde för santalerna.

Det war i slutet af 1871 detta Skrefsruds besök hos guvernören egde rum, och underrättelsen om det samma wäckte stor glädje bland santalerna. Owana wid att någon wille på detta sätt taga sig an deras sak, förundrades de storligen deröfwer, medan de ock uppfyldes af tacksamhet mot missionärerna och för dem fattade ett innerligt förtroende, ett förtroende, som öfwerflyttades äfwen på den religion, dessa missionärer förkunnade. De sade till hwarandra, att främlingarna, som så mycket bättre än de sjelfwa förstodo, huru de skulle skaffa dem rätt mot deras förtryckare, och som woro dem till så mycken hjelp, helt wisst måste wilja dem wäl äfwen med sin religion och wara klokare äfwen i slika ting. Det kunde ju heller icke nekas, att allt hwad missionärerna förtäljt dem om Guds kärlek och allmakt samt om djefwulens förförelse stode wäl tillsammans med hwad de sjelfwa hört af deras fäder. Till följd af allt detta förhöllo de sig också mer wänligt emot kristendomen, än tillförene, och lyssnade willigt till missionärernas predikan. Någon stor tillwäxt af den lilla kristna santalerförsamlingen kunde dock ännu ej talas om, ty denna bestod wid utgången af 1871 af allenast 35 personer. Men war denna församling ej stor, så war den dock missionärerna till mycken glädje, ty der rådde ett äkta, kristligt lif hos församlingens medlemmar. Alla, män och qwinnor, wisade de ock ett brinnande nit att för sina landsmän få förkunna det glada budskapet om Herren Jesus. Märkligast bland dem war, må hända, en 60-årig qwinna **Hinduma**, hwilken bewisade sig såsom en sann profetissa och med en flödande wältalighet, ett allwar och en kraft, som wäckte allas förwåning, talade till hedningarna om lefwande Gud.

Att missionens framgång i sjelfwa werket warit wida större än man kunde sluta till af det antal, som offentligt bekände sin tro, blef snart uppenbart. Äfwen fann man, att en af anledningarna till att så många afhöllos från att öppet öfwergå till kristendomen war, att de i sådant fall bannlystes af sitt folk. För att söka åstadkomma en förändring i detta förhållande föreslog Skrefsrud, att ett möte skulle sammankallas. Ett sådant kom ock till stånd och blef af afgörande betydelse för folkets och missionens framtid. Mötets beslut blef nemligen, att **fullständig religionsfrihet** skulle medgifwas, och att sålunda de santaler, som önskade blifwa kristna, skulle få blifwa det utan att derför på något sätt förnärmas af de andra. Liknande beslut fattades sedermera wid andra möten på olika trakter, och gälde dessa beslut för hela den del af Santalistan, inom hwilken de nordiska missionärerna arbetade, med undantag allenast af ett litet område i wester.

Förnämligast till följd af Skrefsruds skildringar af santalernas nöd anstäldes af landets styrelse grundliga undersökningar, hwilka föranledde utfärdandet år 1872 af en ny "förordning om förwaltningen af Santhal Pergunnahs". Denna förordning, hwarigenom bland annat egendomsförhållandena ordnades, en wiß ränta fastställdes för penningelån, och rättegångswäsendet i wäsentlig grad förbättrades, wäckte stor harm hos zemindarerna. Och som dessa, riktigt nog, anságo missionärerna såsom egentliga orsaken till att författningen kommit till stånd, försökte de på allt sätt att göra dem skada. Skrefsrud särskildt war flere gånger i fara att förlora lifwet genom lönmördare, som utsändts för att taga honom af daga, men alltid höll Herren sin hand skyddande öfwer honom.

Emellertid började santalerna fatta ett allt större förtroende för missionärerna, hwilka så synbarligen wille dem wäl, och att så war, märktes tydligt af de framsteg missionen gjorde under ofwan nämda år, 1872. En särskildt anmärkningswärd händelse på denna tid må här omförmälas. Omkr. $1^1/_2$ mil från Ebenezer bodde en santal wid namn **Hatia**, hwilken en natt drömde, att han såg en man, som sade till honom: "Stå upp och gå till ett ställe utanför byn, hwilket jag will utwisa för dig. Der skall du finna något som du skall bära till missionärerna, och de skola förklara det för dig. Derur skall du erhålla lif, och sedan du fått det skall du meddela det åt andra." Hatia förtäljde drömmen för några af sina wänner, men de warnade honom för att tro på drömmar. Han swarade dem dock, att han måste åstad. Sedan han kommit till ett ställe, der han kände att han borde stanna, och sedan han sutit der fyra timmar af natten, fick han se ett papper, på hwars ena sida något war skrifwet. Han tog upp detta papper och bar det till Skrefsrud. Denne fann, att det war en santalsk loffång, deri syndare uppmanades att komma till Jesus Kristus. Skrefsrud tog då sin bibel och läste för Hatia berättelsen om Petrus och Kornelius, och medan han läste föll den Helige Ande öfwer den uppmärksamt lyßnande mannen, hwilken sprang upp, ropande: "Jag har funnit sanningen."

Efter att hafwa erhållit grundlig underwisning blef Hatia döpt och werkade sedan med stor wälsignelse för evangelii utbredande. Kort efter det han mottagit dopet gick han hem till sin by, och efter någon tid kom han tillbaka, medförande större delen af byns befolkning, om hwilka han sade, att de wille blifwa kristna allesamman. Härwid strålade hans ansigte af glädje. Han hade gått omkring bland allt folket och icke lemnat någon, man eller qwinna, i fred, förr än de lyßnat till Herrens ord och anammat det i sina hjertan. Missionärerna funno, att ett werkligt nådens werk förefans hos dessa menniskor, hwilka nu ytterligare underwisades i kristendomens sanningar. Hatia fortsatte emellertid sitt missionsarbete i andra byar, så att ytterligare stora skaror kommo till tron på Herren. Allt intill sin död år 1881 war han en nitisk ordets förkunnare.

Året 1872 kan betraktas såsom afslutningen af en wiß period i den nordiska santalermissionens historia. Folkets hjertan woro nu förberedda för en djupgående wäckelse, och äfwen i sjelfwa missionens yttre förhållande egde förändringar

rum i det att t. ex. Cornelius lemnade denna missions tjenst för att börja en sjelfständig mission i det sydliga Santalistan.

7. Wäckelsetider.

1873—1876.

Det synes nästan hafwa warit betecknande för den nordiska santalermissionen, att hwarje ny tidsperiod inledts med trängmål och swårigheter. Sjelfwa grundläggandet af denna mission började med de många och swåra pröfningar, hwilka missionärerna hade att genomgå, då de stodo allena och länge förgäfwes sökte ett arbetsfält samt wänner, som wille wara dem till hjelp. Den derefter följande perioden inleddes af den swåra sjukdomstid, då fru Skrefsrud bortrycktes af döden; santalernas förbittring mot missionärerna war ock då synnerligen häftig.

Äfwen wid början af det tidsskede, hwilket wi nu gå att betrakta, hemsöktes missionärerna af sjukdom, och denna gång war det Börresens hustru och alla deras tre barn, som sjuknade. Fru Börresens krafter aftogo i så betänklig grad, att läkarne förklarade att hon för att återwinna helsan måste afresa till Europa. Dit begaf hon sig ock sommaren 1873, åtföljd af alla barnen, hwilka skulle stanna i Europa för att der erhålla den utbildning, som ej kunde lemnas dem i Indien. Börresen måste alltså för lång tid lemna alla sina kära, och tomheten efter dem blef än swårare, när äfwen Skrefsrud i juni 1873 för att söka bot mot en farlig sjukdom måste begifwa sig till Europa. Börresen stod då ensam med det mångartade, wigtiga arbetet. Underbarligen stärkte honom emellertid Herren och wälsignade i rikt mått hans arbete.

Året 1873 blef det fullständig mißwäxt i Santalistan, och följden häraf war en swår hungersnöd. Herren brukar ju ofta anwända pröfningar af allahanda slag för att draga menniskors hjertan till sig, och så skedde äfwen nu med santalerna. Länge nog hade de haft en dragning till kristendomen, men först genom nöden bragtes de till att helt gifwa sig åt Herren. Men så war denna nöd ock fruktanswärd. På sina ställen måste folket för att uppehålla lifwet förtära trärötter och dylikt, och såsom en följd af denna dåliga och otillräckliga föda började swåra sjukdomar af flere slag hemsöka folket.

Midt under all denna nöd — hunger och sjukdom — utbredde sig en mäktig wäckelse bland santalerna. Begäret hos dem efter att höra Guds ord war stort, och för att i någon mån söka tillfredsställa detta behof begåfwo sig många af de infödda kristna ut ibland sina landsmän, enkelt och warmhjertadt witnande om den käre Frälsaren. Så blef evangelium förkunnadt wida omkring. Nitet att få witna om Herren war så stort, att åtskilliga af de kristna, sedan de slutat sitt dagsarbete i eller utom hemmen, begåfwo sig åstad långa wägar för att underwisa bekymrade själar. Och med denna underwisning kunde de fortsätta, tills dagen gryddе, och de måste återtaga sina wanliga syssлor.

Allt mer tillwäxte den kristna församlingen genom sådana, som wordo döpta, och synnerligen skönt war det lif, de kristna förde inbördes, ett lif af riktig bönegemenskap. Särskildt wisade sig detta wid sjuksängarna, ty då tillkallades ofta kringboende wänner, och warma, innerliga böner uppsändes till Herren, böner, som stundom följdes af den ögonskenli-

gaste bönhörelse. Ett exempel derpå må här anföras! En santal hade en gång bitits af en orm, hwars bett war mycket farligt. Redan började dödskylan inställa sig hos den sårade, hwars händer och fötter småningom stelnade. De kristna, som omgåfwo sjukbädden, bådo, den ena efter den andra, en hel natt igenom för den sjuke, och följande dag blef denne warm igen och war inom kort fullständigt återställd. Något liknande inträffade med en man, som blifwit biten af en galen hund.

Det warma kristendomslif, som sålunda allt mer uppenbarade sig, kunde ej annat än åstadkomma harm hos hedningarna, och rätt allwarsamma förföljelser började. Trots dessa utbredde sig dock kristendomen mer och mer, och snart funnos ända till 30 särskilda församlingar, fördelade på 144 byar. Då Börresen omöjligen kunde tillse alla dessa, utwaldes åtta de mest bepröfwade kristna och insattes såsom **äldste,** med uppdrag hufwudsakligast att resa omkring och öfwa tillsyn öfwer församlingarna.

Mot slutet af 1874 kunde Skrefsrud och fru Börresen, hwilka nu någorlunda återwunnit helsan, företaga återfärden till sitt kära Santalistan. De åtföljdes då af seminaristen **Bunkholdt,** som blef missionärerna en trogen medhjelpare.

Thord Björnsson Bunkholdt war född d. 6 april 1852 i Nedre Thelemarken i Norge. Från sin tidigaste barndom hade han lärt att frukta Gud och wörda hans ord, men som han war flitig och läraktig samt i allo älsklig blef han mycket omtyckt och äfwen mycket berömd, ja mer än som war honom nyttigt. Han blef derför ock snart högmodig till sinnes. Lärare wille han sist af allt blifwa, deremot hade han lust för handelsyrket. Men det gick annorlunda än han hade tänkt. År 1864 dog hans fader, och 5 år senare wid 17 års ålder måste han ut i werlden.

Han kom till Skien för att blifwa bokhållare på ett kontor, men den plats, han sökte, war upptagen, och detta gjorde, att han i stället kom in på anstalten "Hans Cappelens Minne", hwars föreståndare, Hans Mikkelsen, blef honom en trofast wän. Här kom det till genombrott i hans lif. Efter det han på hösten nämda år blifwit wäckt under ett uppbyggelsemöte, hade han att genomkämpa en häftig inre strid, men slutligen kastade han sig såsom en arm, förtappad syndare helt på Guds nåd och fick frid i sitt hjerta.

Wid denna tid satt han en söndagseftermiddag och läste om John Williams mission på Söderhafsöarna och greps derwid af längtan och håg att få gå ut med evangelium till hedningarna. Han skref derom i ett bref följande: "Aftonen den nämda söndagen gick jag ut för att möta en wän och kom derwid att gå förbi en kyrkogård. Medan jag stod der i det klara månskenet och betraktade de många grafwarna, tänkte jag först på de många döda, som hwilade der till uppståndelsens morgon, och sedan på de arma hedningarna, som lefwa utan någon kännedom om den ende, sanne Guden, och då sammanknäpte jag mina händer, såg upp mot den stjernklara himmelen och lofwade Herren att tjena honom ibland hedningarna, om han wille utsända mig till dem."

Bunkholdt skref derpå till missionsskolan i Stawanger och anhöll att blifwa intagen såsom elev, men fick till swar, att sådant ej kunde ske förr än under år

1873. När den tiden kom, afräddes han emellertid af Hans Mikkelsen att söka inträde i skolan, och när sedan Skrefsrud under sommaren 1874 inträffade i Norge, aftalades att Bunkholdt skulle åtfölja honom till Indien.

Den 23 december 1874 anlände Skrefsrud, fru Börresen och Bunkholdt till Ebenezer, der de förutom af Börresen på det hjertligaste sätt mottogos af de talrikt församlade kristna santalerna och äfven af en stor mängd hedningar — ända till tusenden — hwilka fröjdades öfwer att se de kära resande återkomma.

Från wåra missionsfält.

Bref från Ryssland.

Baku den 8 maj 1884.

Käre wänner i Herren!

Frid af Gud!

Strax efter det jag afsändt mitt förra bref, kom en swensk man från Balakani hit med begäran, att hans hustru, som insjuknat i lungsot, måtte jemte deras twenne flickor, den ena om fem år och den andra om fem månader, få komma till oss för att här blifwa wårdade. Med glädje willforo wi hans önskan, så mycket hellre som jag med kärlek blifwit omhuldad i denna familjs hem, då jag warit till Balakani för att utså ewiga lifwets ord. Hustrun war mycket klen, då hon kom till oss, och yrade hela tiden, men så snart hon war wid sans, bad hon, att jag eller min hustru skulle läsa eller sjunga för henne om Herren. Hennes bekännelse war: Jag wet, **att Jesus är min, och jag är hans.** På åttonde dagen efter det hon kommit till oss flyktade hennes ande till odödlighetens land. Hon insomnade stilla, och wi hoppas få se henne bland de fälla i de rättfärdigas uppståndelse. Wid hennes begrafning måste jag tjenstgöra och kom då i tillfälle att för omkring 70 personer, de fleste wåra landsmän, tala något öfwer denna Mose bön: "Lär oss betänka att wi dö måste, på det wi må blifwa förståndiga." Barnen hade wi en längre tid hos oss, men nu äro de hos sin fader. Den äldsta flickan war mycket bedröfwad, då hennes moder dog, men då hon fick löfte att kalla min hustru för sin mamma, blef hon lugnare. Mannen förjer mycket sin bortgångna maka. Icke mindre än tre äktenskapsband äro genom döden upplösta ibland de swensktalande här, sedan jag sist skref. Jag är färdig säga, att här kostar penningen många tårar, ty det är nog penningen, eller den "goda aflöningen", som lockat mången hit, och de, som komma i tjenst hos Nobell, blifwa ej beswikna i sin förwäntan om god inkomst, så framt de wilja uppföra sig något så när ordentligt.

Tills nu har wår werksamhet i hufwudsak endast sträckt sig till wåra landsmän. Deras intresse för hwad som Gud tillhörer är fortfarande i allmänhet ringa. Man är ofta färdig att mißtrösta, då man gång efter annan tycker sig se, att Guds ords utsäde faller på wägen och förtrampas. Särskildt en söndag för någon tid sedan war jag mycket bedröfwad, och min bedröfwelse ökades derigenom, att blott två åhörare besökte den hos oss utsatta sammankomsten. Mitt hjerta war hårdt beklämdt, då jag satte mig för att uppsöka den text, hwaröfwer jag ämnade tala. Men jag suckade till Herren om hjelp. Som jag öppnade min bibel, föllo mina ögon på dessa psalmistens ord: "Herrens ord är sanfärdigt, och hwad han lofwar det håller

han wisserligen." Det war, hwad jag behöfde, och jag bläddrade nu icke widare. Då jag en liten stund talat öfwer dessa ord, började den ena af åhörarne, en swensk fru, att bittert gråta och med allwar fråga efter wägen till frälsning. Inom några dagar fann hon frid till sin själ, och följande söndag aflade hon för de då församlade en frimodig bekännelse om hwad Jesus gjort med henne. Hon är full med frid och hopp, så att man ser, det Herren fått göra stora ting med henne. Hon är oß till mycken uppmuntran. Må Herren allt framgent få behålla henne! Wi äro nu, så widt jag wet, sex personer af de swensktalande här, som wilja lefwa för Gud, och Gud ware lof för dessa! För öfrigt har jag tänkt på, om icke betydelsen af Jesu ord i Mat. 7: 6 i wiß mån kunde tillämpas på flertalet af wåra landsmän här. O, det är ledsamt att behöfwa tänka och tala så. Under allt detta har jag hela tiden fått röna ett wänligt bemötande af disponenten Törnudd samt af andra förmän wid Nobells fabrik.

Då wi fingo weta, att det ansågs för kostsamt för missionen att lemna underhåll åt barn eller äldre personer här ute, lemnade wi den gosse, wi hade mottagit, till tyska pastorn, men flickan hafwa wi ännu qwar, då wi ej hafwa fått någon plats åt henne. Det är wisserligen dyrt att uppehålla sig här, men detta, att wi förbarmade oß öfwer barnen, har rekommenderat oß mycket bland de härwarande. Jag är ock wiß om, att Herren ej skall glömma dem, hwilkas skärfwar blifwit anwända till dessa barns underhåll. Då broder Höijer lofwade mottaga dessa barn, gaf tyska pastorn löfte om att lemna underhåll för dem, men detta löfte synes han ej wilja infria. Flickan har blifwit mycket förändrad, sedan hon kom till oß. Hon kände då icke bokstäfwerna, men kan nu både läsa och skrifwa ryska och tyska samt tala swenska någorlunda; hon är ock mycket intresserad af att sjunga andliga sånger på swenska. Finge hon stanna qwar hos oß, torde det kunna blifwa henne till wälsignelse, ty många syndiga wanor har hon redan under denna tid lagt bort. Skulle någon känna medlidande med flickan och wilja lemna bidrag till hennes underhåll, wilja wi för wår del gerna behålla henne. Hennes moder dog förliden sommar, och hon saknar andra anhöriga.

Jag har nu i snart två månader läst tartariska språket för en armenisk yngling, hwilken, efter hwad jag tror, lefwer det fördolda lifwet med Gud. Han ämnar i höst fara till Reval för att der genomgå något mindre institut och sedan återwända hit som lärare. Han är medellös men hoppas på Gud, och Gud skall nog hjelpa honom, så framt han will wandra i sanningen. Han är hemma i armeniska, tartariska och ryska språken samt talar temligen bra tyska. Han skulle gerna welat genomgå någon missionsskola i Swerige, om han kunnat swenska lika bra som tyska. Han torde blifwa wår mission till nytta. Må wi följa honom med wåra förböner samt, om wi kunna, lemna honom någon stärf till hjelp under hans skoltid! Han ber helsa till Guds barn i Swerige.

Det är roligt se, hwilket förtroende tartarerna hysa till oß, och huru de söka uppmuntra oß. Påskaftonen kom en tartar till oß med ett litet lefwande lam, — ett påskalam — en annan med två äggkoppar, en tredje med anilinfärgade

ägg och sötsaker. Armenier sände oß bröd o. s. w. En tartar besöker oß mycket ofta, och då will han, att wi skola öfwersätta något bibelspråk för honom; andra har jag lemnat nya testamenten eller delar deraf, och de hafwa med glädje mottagit dem. Wi skola nog få se frukterna äfwen af detta i de rättfärdigas uppståndelse. Må wi täligt bedja och arbeta!

Det är nu den wackraste tiden på hela året, men den warar ej länge. Snart komma solens heta strålar och borttaga allt grönt, och de nu grönskande åkerfälten blifwa då förwandlade till förbrända slätter.

Min hustru lider ännu af bröstsjuka samt äfwen af klimatsjuka, dock, Gud ware lof, har hon ej warit sängliggande mer än en dag, sedan hon kom hit. Nu farwäl! Lefwen wäl i Jesus! Min hustru och jag förena oß i de hjertligaste helsningar till alla wänner.

Eder ringe Ad. Lydell.

Strödda missionsunderrättelser.

Sydafrika.

Forts. fr. n:o 5.

I **Zululandet** har missionen lidit stor skada genom det wid Cetewayos återkomst å nyo utbrutna kriget. Röfwarhopar genomströfwa landet, och missionärerna med deras församlingar äro prisgifna åt wåldet. Så t. ex. har Hermansburger-stationen Ekuhlengeni blifwit fullkomligt utplundrad. All boskap har, bland annat, blifwit röfwad. "Wåra barn", skrifwa missionärerna derifrån, "gråta efter mjölk, men wi hafwa ingen att gifwa dem." När fienderna under wilda skrän röfwade åt sig missionärernas tillhörigheter, sade de sins emellan: "Nu wilja wi se, om de äro troende, ty en troende får icke frukta." Röfwarena måtte hafwa ansett, att de kristna bestodo profwet, ty de drogo sina färde utan att säga något widare.

Äfwen de norska missionärerna känna tyngden af de politiska förhållandena och deltaga warmt för det arma zulufolket, som tyckes aldrig få komma till ro. Dock hafwa de under all förwirring kunnat fortsätta sitt arbete, ett dyrbart bewis för att evangelium, trots alla hinder, werkligen slagit djup rot i landet.

Af norska missionens stationer ligga fem på det område, som återfallit till Cetewayo; tre deremot utom hans mark. På en af dessa senare, Ekjowe, har man åter uppbygt det förstörda missionshuset. Här har ock anlagts ett seminarium för utbildande af infödda lärare, i hwilket redan fyra ynglingar erhålla underwisning. Wid slutet af 1882 blefwo här 25 personer döpta. Befolkningen på denna plats förklarade efter kriget: "Nu hafwa öronen öppnats på oß."

Hela bibeln utkom sistlidet år på zuluspråket. Saken har en så mycket större betydelse som detta språk talas af många stammar i det inre af Afrika. Den gamle missionären Grout, som för femtio år sedan började detta arbete, fick på sin åttionde födelsedag mottaga ett exemplar af den heliga boken.

I **Natal** har missionen en swår kamp emot dryckenskapsdjefwulen. Berlinermissionären Posselt för denna strid wisserligen på ett mycket originelt sätt — han tillgriper stundom kroppsaga — men dock med långt större framgång än de engelsk-amerikanska nykterhetskämparna. Han har i

sin församling bildat en nykterhetsförening, som redan räknar 83 medlemmar, deraf 34 män och 49 äldre och yngre qwinnor. Till en början gjorde de, som stodo utanför föreningen, mycket hån af "dessa heliga", som de kallade dem. Men nu hafwa bespottarnes tungor tystnat, och många säga till Posselt: "Fader, du har utfört ett Guds werk ibland oß; du har räddat oß." Till och med de hwita, som sålde spritdrycker åt infödingarna, och hwilkas handel genom den unga föreningen lidit ganska mycket, kunna icke annat än prisa saken. Nu herskar ordning och stillhet på stationen, och för de penningar, som förut anwändts till spirituosa, köper folket sig nu mat och kläder. Den som öfwerlastar sig, får plikta första gången 2 kr. 25 öre, andra gången 4 kr. 50 öre. Lika originelt går Posselt till wäga, när han i annat skall hålla sitt folk till ordning. men han är, trots den stränga tukt, han håller, högeligen älskad af sin församling.

Abessinien.*

Abessinien har en yta af omkring 7,400 qwadratmil, men knapt två millioner inwånare. Hwilket mißförhållande är icke detta! Belgien har fem millioner inwånare på omkring allenast 531 qwadratmil; Sachsen $2^1/_2$ millioner på endast något öfwer 260 qwadratmil. Abessinien står, så att säga, med sin fot på en af den tropiska solen wärmd jordmån, medan deß hufwud når upp till den ewiga snöns område. Man återfinner inom detta land alla olika klimat, men deß jord har icke blifwit synnerligen wårdad. Hwad naturen med frikostig hand utströr, faller på törnig grund eller bortsopas af stormarna.

* Efter "Africa, A Quarterly Review & Journal".

Ja, stormar så inifrån som utifrån rasa i Abessinien. Till det yttre liknar landet en fästning, hwars murar sträcka sig omkring 15,000 fot i höjden. Utmed norra gränsen spärrar Egypten wägen, och hamnen Massaua, genom hwilken Abessiniens folk borde kunna hafwa beröring med andra nationer, tillhör icke detta folk. Öster om landet ligger Röda hafwet, men kustremsan bebos af muhamedanska stammar, hwilka lyda under egyptiskt herrawälde. I wester flyta wäldiga floder ned till Egypten. Sålunda är Abessinien på alla sidor omgifwet af farliga fiender, nära att förtwina af brist på förbindelse med andra land.

Icke förr än Abessinien får fred med sina grannar kan man wänta en förbättring af förhållandena i detta land. Underbart är emellertid, att Abessinien icke fallit under islam, omgifwet som det är af muhamedanska folk, och icke längre aflägset än det ligger från härden för islams lära, hwilken lik en wulkan utkastat sina glödande strömmar ända till Spaniens gränser och Wiens murar. Men Abessinien har stått orubbligt. Wisserligen ha muhamedanerna plundrande och mördande genomtågat landet och äfwen tagit Massaua i besittning, men detta är också allt. Abessinierna hafwa förjagat muhamedanerna, men måste derwid taga portugiserna till hjelp. Jesuiterna fingo derigenom ingång i landet och begagnade sig af tillfället att lägga den abessinska kyrkan under den romerskt katolska. Men detta warade endast för en tid. Den gamla tron, som förfäderna bekänt sig till, förkunnades snart å nyo, och endast en del romerska ceremonier bibehöllos.

Om man närmare betraktar den abessinska kyrkan, finner man i den samma de mest olikartade element. De romerska katolikerna kunna säga: abessinierna tillhöra oß, ty de hafwa messan, och de sätta traditionen i jembredd med bibeln; de hålla fasta, och de köpa aflat för penningar. Äfwen dyrka de en mängd helgon för att icke tala om Maria-tillbedjan, som står ofantligt högt. Bannlysning begagnas ock. Grekiska kyrkan åter kan säga: de tillhöra oß, ty de tillåta äktenskap för det lägre presterskapet, ehuru endast för en gång; de hafwa watteninwigning och fastor, och de tillåta icke bilder utan endast taflor. Judarna kunna säga: de tillhöra oß, ty de hafwa omskärelsen, de hålla lördagen helig så wäl som söndagen; de skilja mellan rena och orena djur; onsdagar och fredagar äro fastedagar; kärl, i hwilka något orent har legat, räknas som orena; ja, de säga sig t. o. m. wara i besittning af gamla testamentets förbundsark. Denna påstås wara gömd i den förnämsta kyrkan i deras heliga stad Axum, och endast nebreiden, d. ä. öfwerstepresten, wet platsen, der den finnes. Protestanterna slutligen kunna säga: de tillhöra oß, ty de dela ut både bröd och win i nattwarden o. s. w. Så hafwa ock missionärer af nästan alla olika kyrkor sökt omwända Abessinien. I synnerhet ha de romerska katolikerna der warit nitiska. De fingo många anhängare och till och med en biskop. Men alla deras bemödanden strandade slutligen mot Negus Negestis (kejsarens) motstånd. "Gå", sade denne till de franska katolikerna; "jag will aldrig underkasta mig en främmande, andlig makt, en påfwe." Den franska, katolska församlingen blef plundrad och kyrkan bränd; biskopen beröfwad sina dyrbara kåpor och afklädd så när som på skjorta och benkläder. De af det abessinska presterskapet, hwilka afwikit från sin gamla tro, lades i bojor, och till och med de qwinnor, som blott hade bakat bröd åt dem, kastades i fängelse. När de katolska då begärde att få werka åtminstone bland judarna i landet, lydde Negus' swar: "Gå först och omwänd de många judar, som finnas i Europa, och kom sedan till mig!" Swaret till protestanterna war i mer än ett afseende swårt att afgifwa, enär dessa i många wigtiga punkter tänkte lika med abessinierna. Hwad som förnämligast skiljer abessinska kyrkan från den protestantiska, är läran att hos Herren Kristus finnes endast en natur, att den mensliga naturen uteslutande går upp i den gudomliga, och att derför, när Kristus lemnade werlden, i Negus Negestus en annan Gud uppstod, som med absolut myndighet och makt eger att bestämma öfwer lekmannastånd et. Protestanterna ha sökt wisa det abessinska presterskapet, som är ytterst insnärjdt i de strängaste former, hurusom hwarje enskild kristen är präst inför Gud, och det på grund af dessa skriftens ord: "Weten I icke, att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder?" De hafwa sökt wisa dem den wälsignelse, som häraf härflyter, såsom afskaffandet af slafweriet, månggiftet m. m. Men alla missionärernas ansträngningar syntes länge förgäfwes. De romerska katolikernas bemödanden tycktes, såsom wi förut hafwa sett, hafwa mer framgång, men deras stränga dogmer och former kommo snart i strid med den abessinska kyrkans lika stränga lära. Hwad kunna wi sluta af allt detta? Jo, att man intet kan uträtta med dogmer, ceremonier

och ett påfwiskt förmynderskap. Den abessinska kyrkan behöfwer renſas från judiska, romerska och muhamedanska willfarelser. Låt jordmånen derstädes blifwa mer odlad och beredd, och den uppwäxande plantan skall blifwa kraftig och skön. Det missionssällskap, som mer än något annat söker att genom spridande af upplysning och kunskaper höja det abessinska folket, och som derför framför andra torde förtjena att uppmärksammas, är swenska evangeliska fosterlandsstiftelsen och deß mission i Massaua. Här är det icke tron på påfwen eller kyrkan af jungfru Maria, som drifwer och lifwar de arbetande, utan det är Kristi kärlek. För närwarande finnas omkring 150 abessinska barn i de swenska skolorna der nere. Det är en glädje att se, huru wäl dessa barn från tolf till femton års ålder arta sig. Utom det att barnen erhålla underwisning i läsning, skrifning och aritmetik, får hwarje barn lära något ordentligt arbete. Flickorna få lära sömnad och stickning, gossarna skomakeri- och skrädderiarbete o. s. w. Ett missionshus, försedt med en liten orgel, utgör samlingsplatsen wid böneſtunderna. Är det sannolikt, att de barn, som blifwit uppfostrade hos dessa kristna, skola, när de återwända till sina hem, låta mißleda sig af okunniga män, ware sig prester eller lekmän? Nej! Wi äro af den meningen, att trots den yttre pomp och ståt, som ligger i den romersk-katolska religionen, det skall blifwa den evangeliska läran, som skall bestämma Abessiniens framtid. Wisserligen äro f. n. de swenska missionärerna förbjudna att wistas inom Abessinien, men huru länge skall detta wäcka? När fred wäl är sluten mellan Egypten och Abessinien, och Negus Negesti tankar få wända sig från de yttre förhållandena, då skall helt wisst denna mission, och med den många andra, mottagas med öppna armar.

Förutom af yttre stormar har Abessinien under flere år lidit af inre orolligheter. Den forna enhet, som Abessiniens kejsare lyckats åstadkomma, brast, och staten sönderföll i en mängd skilda riken, alla i strid med hwarandra. Den ena regenten sökte komma högre än den andra, och snart förspordes bland berg och dalar icke annat än mord, plundring och strid. Det olyckliga folket kunde aldrig få rättwisa skipad, utan styrdes af de mest nyckfulla herskare. Slutligen lyckades en man, wid namn Kasa, att swinga sig upp öfwer de andra, och han blef under namn af Teodor II konung öfwer Etiopiens konungar. Hela Europa följde med intresse honom och hans reformer. Men snart blef det annorlunda. På höjden af sin makt såg Teodor, hwilka fiendtliga makter han hade emot sig. Ängslan och miβtänksamhet gjorde, att hans förstånd rubbades. Hans öde efter engelsmännens intagande af Magdala är wäl bekant. För att icke tagas till fånga sköt han sig sjelf. Sedan engelsmännen dragit sig ur landet, utbröto emellertid oroligheterna å nyo. När dessa nått sin höjd, lyckades en af regenterna, Kasai, att förskaffa sig högsta makten. Om nu landet endast finge fred med Egypten, kunde man hoppas på bättre tider för det så sönderslitna Abessinien. Johannes, såsom den nu warande Negus Negesti kallar sig, önskar fred. "Först", säger han, 'måste jag få fred med Egypten, och sedan skall jag öppna mitt land för europeer, icke endast för handtwerkare och konstnärer utan för män med lärdom och

bildning. För min del skulle jag gerna se, att jernwägar och landswägar genomskure mitt land, så att wåra waror genom direkt förbindelse med europeiska land kunde föras dit och deras bringas till oss." Såsom fredswilkor har Johannes fordrat, att Egypten skall återlemna provinserna Mensa och Bogos, hwilka fråntagits Abessinien, äfwensom hamnarna Metemmeh och Schangalla; derjemte begär han ersättning för krigsomkostnaderna. Khediven deremot will icke gå in på dessa wilkor, och således tyckes ännu ingen fred kunna komma till stånd. Men om landet icke får fred, huru skall wäl då Johannes kunna afskaffa slafweriet inom sitt rike, såsom han förkunnat sig skola göra? På båda sidor om det omtwistade området är slafweriet ännu herskande. Wid den egyptiska gränsen kan man möta hela karawaner af abessinska män och qwinnor, hwilka sjettrade föras ned till de egyptiska harem. Kunna wi wäl förundra oss, om abessinierna betala lika med lika? Enligt de sista underrättelserna derifrån lära emellertid underhandlingar om fred å nyo wara å bane, och det säges, att general Gordon skall söka werka för ett fredsslut. Han har nemligen länge hyst stort intresse för Abessinien. I tidningen **Times** yttrar han bland annat om detta land och dess folk följande: "abessinierna ega den heliga skrift och äro wäl underwisade i den samma. De äro fria från de laster, man annars påträffar i Orienten, och kunna sägas wara ett wackert, manligt slägte. De hafwa all rätt till de kristna nationernas deltagande, ty huru dunkelt ljuset i deras kyrka än brinner, brinner det dock, trots de talrika försök deras muhamedanska grannar gjort att öfwermanna dem, och ehuru ingen annan kristen kyrka kommit dem till hjelp."

Nu har den tiden kommit, då en kristlig stat, England, kan komma med hjelpen. Möjligt är, att icke allt, hwad kejsar Johannes begär, kan willfaras, men en sak är nödwändig, den att Abessinien får fast fot wid hafwet. Det påstås, att England skall söka förskaffa Abessinien Massaua, som fordom tillhört det, mot wilkor att Johannes förhåller sig neutral i striden mellan Egypten och det upproriska Sudan. Det wore wäl, om så blefwe, ty når icke Abessinien fram till hafwet, är deß öde snart afgjordt. England kunde här hafwa en stor mission. Gifwe Gud att detta land må bruka sin makt till att gagna Abessinien! Folket der skall genom att nå den stora farleden, hafwet, bringas närmare den europeiska kulturen. De swåra stängsel, som hindra den protestantiska missionen i Abessinien, skola brytas ned, och den abessinska kyrkan blifwa andligen uppfostrad och höjd ur sin förfoffning. I förbund med wänliga, kristna makter skall en mur upprefas emot muhamedanismen, som eljest må hända kunde winna herrawäldet inom deßa trakter.

Arabien.

I öde Arabien öster om Röda hafwet finnas omkring fyra millioner beduiner, äkta ökensöner, hwilka bo i tält och flytta omkring från ställe till ställe. Men föga har gjorts för att bära ewangelium till dessa wilda folk. De äro kända som röfware, de der lefwa af att plundra de resande och ständigt ligga i strid med hwarandra. Likwäl ha de sina goda sidor, så t. ex. äro de ytterst gästfria samt behandla sina gäster med frikostighet och wänlighet.

En engelsman, Connor, som för omkring fyra år sedan gick ut för att arbeta ibland dem, säger, att de wisa ett synnerligt begär efter att lyßna till Guds ord och att få samtala i andliga ting med honom och hans arabiska medhjelpare. Han har fem sådana, hwilka werka bland araberna dels genom samtal med de äldre, dels genom skolor för barnen. Europeiska köpmän, som resa omkring i landet, tycka icke mycket om dessa skolor och hafwa på somliga orter förmått höfdingarna att förbjuda dem, men emellertid hafwa samma höfdingar snart åter skickat efter lärarne, med den uttryckliga begäran, att de måtte underwisa barnen i bibeln. Den turkiska regeringen gör allt hwad den kan för att förhindra öppnandet af kristna skolor och i deß ställe söka göra muſulmännen mer och mer bekanta med islams läror.

De evangeliska lärarne söka dagligen samla små skaror af beduiner i sina tält eller sina hus, om de hafwa sådana. De läsa då för dem ur den heliga skrift och bedja med dem. Patriarkernas historia intresserar alltid i hög grad araberna, och det griper ofta deras hjertan att höra de kristnas förböner. Missionärerna hjelpa esomoftast araberna med läkemedel och dylikt, när de äro sjuka, och detta bidrager att göra dessa wänligt stämda mot missionen. I Arabiens öknar, wid Eufrats stränder, bland Basans ödelagda städer lefwa tusenden af dessa nomader, förande samma lif som de för oß så kära patriarkerna en gång gjorde. Huru godt, att äfwen till dem budskapet utgår om den gode herden, hwilken ensam kan leda dem in på fridens wägar!

Deras stamfader Ismaels namn betyder: "Gud skall höra." Må den dagen snarligen inträffa, då från dessa Abrahams afkomlingar bönens och lofsångens ljud uppstiger till Herren i höjden!

Missionen bland kabylerna.

Denna mission, som pågått omkring tre år, är allt jemt i tillwäxt och wäcker mer och mer intresse hos de kristna i olika land. Egentligen är det engelsmän och fransmän, som ha begynt arbetet, nemligen en mr Pearse med hustru, och en schweizare, wid namn Henry Mayor. (Om begynnelsen af kabylermissionen meddelades åtskilligt i n:o 1 af denna tidning för sistlidet år) Flere arbetskrafter ha nu anländt, hwilket är wäl behöfligt, ty fältet är stort, och jordmånen synes wara ganska beredd. I det inre af Algier, i **Djemaa Sahridj** arbeta en mr Lamb med hustru tillika med två engelska fruntimmer, hwilka egnat sig åt missionssaken. Mr Lamb har redan inhemtat så paß mycket af landets språk, att han kan på det samma hålla kortare föredrag. På torget, dit folk samlas från näståan alla delar af landet, utmed wägarna, på de till trängsel fyldа kaféerna, öfwer allt är folket färdigt att lyßna till ordet, och det med den största uppmärksamhet. Några mil öster om denna plats arbetar missionär Mayor, som förnämligast har sitt understöd af schweiziska wänner. En fransman, wid namn Bureau är utsänd till provinsen Oran. Han är för närwarande sysselsatt med att lära arabiska, men werkar under tiden både genom predikande och samtal med den fransktalande befolkningen, som här är ganska talrik. I Tanger, Marokkos förnämsta sjöstad, har nyligen en station för bedrifwande af läkaremission grundats. I och för

detta ändamål har ett stort stenhus, som händelsewis war ledigt och är bygdt af en europé, inköpts. Byggningen ligger något sydwest om Tanger, 200 fot öfwer hafwet, och har sålunda ett mycket sundt läge. Från denna plats har man den härligaste utsigt åt norr öfwer Gibraltar sund och spanska kusten; åt wester öfwer den wäldiga Atlanten, hwarifrån under den heta årstiden komma swalkande och uppfriskande windar; åt öster öfwer staden Tanger med en hög bergskedja i bakgrunden. Alla skepp, som skola till eller ifrån Medelhafwet, passera alldeles nedanför byggningen, och sålunda ser man från denna en både wacker och liflig tafla. En läkaremissionär, Witten, har nyligen anländt dit, och wi kunna hoppas, att den lekamliga hjelp, han kommer att lemna de sjuka och lidande, skall öppna wägen till många hjerta och göra evangelium till ett wälkommet budskap för många bland dem, som ännu sitta i mörker och dödens skugga. I sjelfwa staden Tanger har britiska och utländska bibelsällskapet gjort ett upplag af biblar; och äfwen till det inre af landet har detta sällskap sändt kolportörer för att så ut den goda säden. Nästan allestädes hafwa dessa rönt ett wänligt mottagande, icke minst af muhamedanerna. Äfwen två judemissionärer finnas för närwarande i Marokko.

I sjelfwa Algier, der mr Pearse och hans hustru hafwa sin werksamhet, har äfwen den Mac Allska missionen börjat något arbeta.

En god början är således gjord i westra delen af det nordliga Afrika. Men för att Algeriets och Marokkos millioner inwånare skola få höra evangelium behöfwas flere krafter, och äfwen till wårt land ljuder derför ropet: "Kom hit öfwer och hjelp oß!"

Införes på begäran.

Inbjudning
till
Evangeliska Alliansens
8:de allmänna möte i Köpenhamn för evangeliska kristna från alla land,
från den 1:ste till den 7:de september 1884.

"Men icke för dessa allenast beder jag utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig; på det att alla skola wara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de skola wara ett i oß, på det att werlden må tro, att du har sändt mig." Joh. 17: 20—21.

"Utan hållande oß till sanningen, i kärlek wäxa i alla stycken upp till honom, som är hufwudet, Kristus, från hwilken hela kroppen, sammanfogad och sammanhållen med alla sina hjelpleder, efter den werksamhet, som för hwarje deß del är bestämd, winner sin tillwäxt till sin egen uppbyggelse i kärlek." Ef. 4: 15—16.

För några år sedan fingo åtskilliga af oß underrättelse från den britiska afdelningen af den Evangeliska Alliansen, att många önskade, det allmänna mötet skulle hållas i en af de skandinaviska hufwudstäderna. Wi instämde af hela wårt hjerta i denna önskan, men antogo af flere orsaker, att Swerige företrädeswis borde blifwa platsen för ett sådant möte. Från England underhandlades med den swenska afdelningen af Alliansen i Stockholm; allt blef ordnadt till mötets afhållande der, då owäntadt sådana swårigheter uppstodo i Swerige, att det syntes ändamålsenligare att wälja en annan mötesplats.

Under dessa omständigheter är det oß en glädje att kunna meddela, att man beslutit hålla mötet i år i Köpenhamn från den 1:ste till den 7:de september. Wi säga, att wi meddela detta med glädje, ty wi hafwa erfarit, att den Evangeliska Alliansen har städse under Guds Andes ledning utöfwat sitt wälgörande inflytande i större omfång. Hon har under årens lopp ständigt mer och mer werkliggjort

sitt syfte att aflägga witnesbörd om den wäsentliga enheten i den heliga, allmänneliga, evangeliska kyrkan. I all synnerhet hafwa de stora sammankomster, som efter hwarandra blifwit hållna i London, Paris, Berlin, Genève, Amsterdam, New-York och Basel, bragt hela kyrkan en oförgätlig wälsignelse. Wäl kan Danmark i materielt hänseende ej sättas i jemnbredd med de stora land, i hwilka Alliansen hittills hållit sina möten. Wi erkänna ock, att det gäller om oß, hwad wåra swenska bröder med afseende å sina förhållanden i sin inbjudning uttalat, att den ringa kännedom om Alliansen, som i allmänhet förefinnes bland statskyrkans medlemmar, de swaga krafter, öfwer hwilka wi kunna råda i hänsigt till ett så widt omfattande och answarsfullt mål, och de kyrkliga förhållandena i wår statskyrka hafwa wäckt många betänkligheter hos oß. Det oaktadt kunna wi efter noggrant öfwerwägande ej twifla om, att wåra troende landsmän wilja gifwa de kristna bröder, som komma från främmande land för att deltaga i mötet, ett hjertligt mottagande. Wi hoppas, att ömsesidig andelig styrka skall blifwa en frukt af dessa möten, och bedja innerligen Gud, att de må tjena till Hans ära.

Likasom de föregående mötena will också detta stå fast på den grund, som lades 1846; wi tillfoga blott, att wi anse det rättast att fastställa, det tillträde till Alliansens möten står endast öppet för dem, som bekänna sig till **de 3 trosartiklarna.**

Wi behöfwa wäl knappast påminna om, att de, som mottaga wår inbjudning och deltaga i mötet, icke i något hänseende betraktas som deputerade eller representanter för deras kyrkosamfund. De samla sig som enskilda kristna, hwilka önska att komma samman med bröder af andra kyrkosamfund, som äro widt åtskilda genom deras olika bekännelser eller nationaliteter, men äro hjertligen eniga i trons gemensamma grund, och som betrakta hwarandra ömsesidigt såsom sanna medlemmar af Kristi osynliga kyrka. Man kan lätt förstå, att här icke förefinnes den aflägsnaste tanke på att wilja utbreda ett särskildt kyrkopartis åskådning, ännu mindre att föra någon öfwer från hans kyrkosamfund till ett annat eller öfwerhufwud att skapa någon **kyrkounion.** Detta kan ock tydligt ses af programmet, der ämnen af allmänt intresse föreläggas till behandling.

Konfessions- eller kyrkoförfattningsfrågor äro likasom wid de förra mötena uteslutna från förhandlingarna.

Wi wilja söka att förskaffa dem, som inbjudas att hålla föredrag eller på annat sätt kallas till att werksamt deltaga, ett gästfritt mottagande här i staden i öfwerensstämmelse med wåra lokala förhållanden.

I det wi uppsända böner till wår Herre och Frälsare, att Han wille gifwa nåd och wälsignelse till wår sammankomst, att den må begynnas, fortsättas och slutas i enighet, kärlek och trofasthet, till inbördes wäckelse och styrka i det kristliga lifwet, och med tack till Gud för evangeliets nådegåfwa, bedja wi dem af wåra bröder och systrar i de evangeliska landen, som wilja deltaga i detta den Evangeliska Alliansens möte att anmäla sig — namn, ställning och wistelseort — innan 30 juni hos undertecknade:

Chr. H. Kalkar, Rømersgade 19, eller
Olaf Hansen, Bredgade 70.

P. Andersen. f. d. missionär.
C. Bangert. Fullmägtig.
E. Bärtsch. Bokhållare.
B. Beck. Prest.
B. Bærentzen. Kapten.
Ax. Carstens. Tandläkare.
N. C. Dalhoff. Prest.
Henning Deichmann. Ryttmästare.
C. R. Feddersen. Großhandlare.
A. G. Fick. Prest.
Joh. Hansen. Generalkonsul.
Olaf Hansen. vice Konsul.
B. Holm. Fabrikant.
C. C. Holstein. Grefwe.
Chr. H. Kalkar. Dr theol. & phil.
C. Keyper. Öfwerstlöjtnant.
P. Krag. Prest.
Krayenbühl. Prest.
Wilh. Kohler. Entrepreneur.
G. F. Lund. Missionsföreståndare.
Johannes Middelboe. Dispacheur.
A. Moltke. Grefwe.
J. E. Nyrop. Fabrikant.
L. W. Skat Petersen. Lic. theol.
N. F. Poulsen. Prest. Ø Egesborg.
H. J. Rönne. Großhandlare.
Jul. Steen. Prest.
Chr. Stricker. Läkare.
Chr. Sörensen. Prest.
Theobald. Prest.
Carl Tholstrup. Prest.
Wahl. Prost.
W. Wright. Assistent.

Stockholm, Hemlandswännens tryckeri, 1884.

Bihang till Swenska Missionsförbundet N:o 7.

Redowisning

af till Swenska Missionsförbundet influtna gåfwomedel under maj och juni månader 1884.

Utan uppgifwet ändamål.

Gm C. Hultin fr. A. Berggren 10 kr. Gm J. P. Borg, Elfkarleö, fr. församl. derst. 20 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh., af Carl E. Jansson, Lindesberg, 5 kr., af onämd 10 kr., gm Dahl fr. nattwardsfören. i Erwalla 15 kr., af B—g, Nargö, ett löfte åt Herren 16 rubel = 28: 80; s:a 58: 80. Gm C. A. Swensson, Öfna, ett löfte till Herren fr. Wånga, räntemedel 22: 75. Gm A. Johansson, Grytjom, koll. i södra Tierps missionsh. 15: 50. Gm J. Löfgren, Umeå, af Ö—g i Jene 4 kr., fr. Nätra brödrafören. 17: 75, gm Lundgren fr. Alne 7 kr., gm Lundblad fr. Jerfed 25 kr., fr. Wännäs by 2: 50, Brattfors by i Nordmaling 2: 75; s:a 59 kr. Af Fr. Risberg, Hälledal, 68 öre. Af H. Anders Larsson, Brunsberg, Elfdalen, 50 öre. För en försåld skrifbordsmatta 5 kr. Gm P. G. Friman, Hudiksvall, fr. Sjömanskapellets jungfrufören. derst. 175 kr. Gm Andersson, Upsala, koll. i missionsh. derst. d. 16 mars 29: 15. Gm J. A. Jansson, Malsta, fr. församl. derst. 8 kr. För sålda saker 5: 30. Gm Carl Oxelqwist, Husqwarna, fr. arb.-fören. derst. 50 kr. Gm A. Petersson, Påboda, Bergqwara, efter en i Herren afliden syster 20 kr. Gm J. P. Norberg, Söderhamn, af Jonas Larsson "tackoffer för wunnen seger öfwer bruket af snus och tobak" 3 kr. Gm C. Bergqwist, Östhammar, koll. derst. 7 kr. Gm A. Jansson fr. Westerhaninge 20 kr. Gm J. P. Hübbinett behålln. på försäljn. wid Sw. Missionsförb:s årsmöte i Sthlm 47: 37. Gm A. G. Carlsson insaml. under mötet i Ununge missionsh. påskdagen 23 kr., fylln. 2 kr.; s:a 25 kr. Gm S. P. Mattsson, Lima, fr. miss.-fören. derst. 100 kr. Gm C. A. Dillman, Trekanten, fr. Ev. miss.-fören. derst. ur en sparbössa 6: 50, af onämd 5 kr., koll. 9: 69; s:a 21: 19. Gm L. W. Nordqwist fr. Walö kr. församl. koll. i miss.-huset derst. 10 kr. Gm N. Månsson, öfwerskott å resp. 40 kr., fr. Maglehults öresfören. 10 kr.; s:a 50 kr. Gm S. Eriksson, Wännäs, Björnlandsbäck, af P. E. Hörnsten ett löfte Herranom 10 kr., af insänd. 10 kr.; s:a 20 kr. Gm J. Hellgren fr. Mons Brödrafören. 20 kr., fr. Alnö d:o 6: 05: s:a 26: 05. Gm C. Pettersson, Oskarshamn, koll. derst. d. 10 jan. 10 kr. Gm E. Larsén behålln. wid en försäljn. af Emanuelsförs. i Sthlm 225: 24. Gm E. Johansson fr. W. Löfsta miss.-förs:s norra distrikt 50 kr. Gm A. Öberg fr. By miss.-fören. 15 kr. Af onämd ett löfte Herranom 10 kr. Af E. Rosén, Söderhamn, 10 kr. Gm J. R. Karlsson fr. Gustafsbergs kristna förs. 40 kr. Gm P. Engzell öfwerskott å resp. 100 kr. Gm Hammarbäck af onämd 1: 20. Gm A. Ljunggren, Göteborg, fr. Alingsås syfören. 6 kr., Anna P. i Alingsås 3 kr.; s:a 9 kr. Gm M. Wiklund, Odensala, af Stattin 5 kr., fru Eriksson, Bräcke, ett löfte åt Gud 13 kr., af insänd. 2 kr.; s:a 20 kr. Gm wänner i Sthlm koll. d. 19 juni 108 kr., d:o d. 20 juni på morgonen 56: 16, d:o på middagen 49: 69, d:o på aftonen 171 kr.; s:a 384: 85. Gm C. J. Nywall af onämd ett löfte Herren 15 kr., fr. Mon 3: 70, Jernboås 6 kr., Kräcklinge 9 kr., Stenkulla 12: 36, Byrsta 7 kr., Skrekarehyttan 8: 16, Löa 8: 61; s:a 69: 83. Gm K. M. Andersson, Backgården, fr. Bjursås miss.-fören. 10 kr. Gm O. Isaksson fr. kristna förs. i Boxholm 100 kr. Gm O. Niklasson, Wisby, af en sjuk, som nu "fått gå hem", 5 kr., fr. Eskelhems syfören. 15 kr., Kräklingbo d:o 13 kr., gm Lindqwist fr. Rone syfören. 5 kr., af Mattssons hustru, Gahns Näs, 10 kr., gm N. N. fr. Rone sönd.-skola 1: 25, fr. Hemse förs. 10 kr.; s:a 59: 25. Af C. G. Jansson, hotell Frankfurt, Sthlm, 25 kr. Gm A. Andersson koll. i Wad, Wingåker, 2: 50, af onämd, Wingåker, 1 kr.; s:a 3: 50. Gm A. Johansson, Wapelnäs, af P. T. Forsberg ett löfte åt

Herren 1 kr. Gm N. Löfgren, Norrköping, af N. N. 11 kr. Gm d:o fr. Norrköpings stadsmisf.-fören. 30 kr. Kollektmedel fr. förs. i Tolfta 7 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm M. Westerlund fr. w:r i Häfwerö och Westernäs 35 kr., af J. W. Johansson, Finnerödja, ett löfte Herranom 10 kr., gm E. Thermænius fr. Hallsbergs misf.-fören. 30 kr., af onämd 4,700 kr., gm E. Hård koll. i Selingsberg 5 kr., gm J. E. Landström fr. Östanå misf.-fören. 40 kr., af onämd, Amerika, 2: 10; f:a 4,822: 10. Gm O. F. Wredberg, Råneå, koll. 7: 09, af O. A. Olsson, Töre, 18 kr.; f:a 25: 09.

För yttre missionen.

Gm Fr. Risberg, Hernösand, Hälledal, fr. Sörlärke misf.-fören. i Anundsjö 15 kr. Gm A. G. Bergbom, Ockelbo, fr. Jon Jonsson i Mo och hans aflidna hustru 50 kr. Gm A. Andersson, Wingåker, koll. i Galtorp 20 kr., öresinsaml. i kyrkodistriktet 11 kr.; f:a 31 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm L. E. Nilsson, Näsfundet, wid en tefest 18: 50, fr. Kristinehamns misf.-fören. 20 kr., af J. P. Nilsson, Mosserud, Wäse, ett löfte Herranom 20 kr., gm Engwall koll. i Bjurkärn 17: 24, gm F. G. Andersson fr. nykterhetsfören. i Hwarf 10 kr., gm E. Bergström fr. w:r i Årsunda 30 kr.; fr. C. U., S. U. 20 kr., gm Ottosson ur lilla Esters i Ramnäs sparb:a 3: 16, gm Berggren fr. fru Didriksson, Alster, 5 kr., fr. sönd.-skolb. på Wäse Allmänning 50 öre, af P. O. Nore, Nord-Amerika, 6: 80, af P. Olsson, Kiron, Jowa, Nord Amerika, 85 kr.; f:a 236: 20. Gm Carl Jonsson, Ingbo, fr. Enåkers misf.-fören. 16: 57. Gm A. L—n, Rogsta, Malsta, insaml. på mötet derst. d. 27 april 29: 44, fr. syfören. derst. 20: 56; f:a 50 kr. Gm E. Persson, Kilafors, Byn, fr. några w:r i Segerstad 45 kr. Gm A. Swensson, Newyork, N. Amerika, fr. Sw. Ev. Betesdaförsaml. derst. 100 dollars = 181: 88. Gm J. Löfgren, Umeå, fr. Hömsjö by i Nordmalings s:n 25 kr. Gm Karl Wennsten, Sund, Sundswall, ett löfte af L. W., Skönwik, 11: 50, insaml. på begrafn. efter A. Magnusson, Skönwik, 1: 85, f:a 13: 35. Fr. Karlskrona ett löfte till Herren af Selma 10 kr. Af H—ns 10 kr. Gm J. Blomqwist, Harads, fr. misf.-fören. derst. 25 kr. Gm J. Fryklund, Winslöf, gm S. Swensson i Araslöf koll. i skolh. derst. d. 10 april 18 kr. Gm E. Olsson, W. Hungwik, Högerud, af onämd, som slutat röka, 5 kr., af Anna Nilsdotter, Brakrud, 10 kr., af A. Nilsson, W. Hungwik, 5 kr.; f:a 20 kr. Af onämd ett löfte till Herren 5 kr. Af C. Berglund, Norsunda, 10 kr. Gm J. A. Jansson, Malsta, af en jernwägsarbetare 2 kr. Gm C. J. Swensson, Wisingsö, af onämd ett löfte Herren 10 kr. Gm K. E. Bergström, Arbrå, fr. Galfwens misf.-fören. 25 kr. Gm P. Stenström, Kumla, fr. fören. i Bränsta och Mos 25 kr. Gm E. G. Andersson, Almunge, fr. misf.-fören. derst. 25 kr. Gm C. G. Burström, Kristdala, fr. misf.-fören. derst. 50 kr. Gm A. Nikolausson, Fållinge, Smålandsstenar, af ett brudpar i Fållinge 10 kr., fr. några w:r i Willstad 10 kr.; f:a 20 kr. Gm P. C. Österberg, Heby, fr. sönd.-skolan derst. 4: 23. Gm G. Andersson, Silbodal, Årjeng, kollekter fr. Silbodals misf.-fören. 21: 87, af onämd ett löfte åt Gud 10 kr.; f:a 31: 87. Gm Edw. Andersson, Skärkind, fr. Gårdeby misf.-fören. 20 kr. Gm C. E. Fredriksson, Benala, Sparrsätra, 12: 50. Gm E. Larsén af Carl Andersson ett löfte Herren 43 kr. Gm E. A. Ehrnlund, Wahlbo, Östanbäck, fr. Öfwerhärde 15 kr. Gm C. J. Engwall koll. i Wittinge d. 22 maj 5: 50. Gm E. Pettersson fr. missionsw:r i Köping 32: 35. Gm J. Nymann, Nuckö, 81: 10. Gm P. Larsson, Kumla, ur en sparb:a i Hörsta skolhus 80 kr. Gm H. Petersson, Skubbebo, fr. en liten arb.-fören. i Söderåkra 30 kr. Gm Misf.-fören:s bokh., Göteborg, gm O. Olsson fr. Björkö misf.-fören. 22: 50. Gm A. Wennsten, Karlstad, fr. misf.-fören. derst. rest fr. 1883, 15 kr., för 1884, 40 kr.; f:a 55 kr. Gm M. E. Anderssons, Orsa, Kallmora, insaml. af w:r derst. 10 kr. Gm S. A. Anderssons, Rättwik, Öfre Gerfjö, koll. under ett möte d. 13 april 20: 96. Gm J. Forßlund, St. Dicka, Jularbo, koll. i misf.-huset wid Lund d. 2 juni 25 kr., af Klara Andersdotter, Fors, 5 kr.; f:a 30 kr. Gm C. G. Hålldin, Hållnäs, koll. i trenne skolor i Hållnäs socken 15 kr. Gm A. Nikolausson, Fållinge, Smålandsstenar, fr. w:r i Willstad 50 kr. Gm S. J. Andersson, Transtrand, fr. w:r i Dalen 20 kr. Gm A. F. Sellegren, Skensta, insaml. på bröllop i Råby 5 kr. Gm G. Strömberg, Torstorp, Finspång, fr. jungfru-fören. i Torstorp, 30 kr., af A. Linholm ett löfte 5 kr.; f:a 35 kr. Gm C. Pettersson fr. syfören. i Oskarshamn 100 kr. Gm E. Johansson koll. wid handl. A. Åhléns begrafn. 10: 10. Gm G. Sunnberg, Gnesta, af Lundal, Fredriksdal, 3 kr., koll. i Turinge 2 kr.; f:a 5 kr. Gm M. Wiklund, Odensala, ur E. Näslunds sparb:a 10 kr. Gm A. A. Björkander, Sundswall, af K. G. Lindgren 30 kr., J. Johansén 5 kr., Karin N. 5 kr., ur Josefina Billströms skolas sparb:a 9: 30; f:a 49: 30. Af twänne barn i Domnarfwet 2 kr. Fr. Linköpings stads misf.-fören. kontant wid syfören:s auktion d. 23 maj 60 kr. Gm C. J. Nywall fr. Karlanda 7: 85, af A. F. Magnusson, Hös—n 40 kr., fr. Ny på Näset 20: 28, Haggenäs 6: 63, Bro 4: 14, af Maria 5 kr., gm Hagström af Nils Andersson, Takne, 15 kr., gm d:o af Olof Andersson, d:o, 10 kr., gm d:o af Ingeborg Ersdotter, 15 kr., twänne systrar i Amål 7 kr., onämd ett löfte Herren 5 kr., fr. Wiby misf.-fören. 57: 45, Jmtorpet 3: 25, af M. M., Köping, 10 kr.; f:a 206: 60.

Gm E. Swensson, Istaby, fr. Mjellby syfören. 50 kr. Gm J. Jonasson, Matteröd, fr. Westra Bränners sönd.-skolfören. 30 kr. Gm J. P. Dyberg, Orrskog, fr. syfören. i Lundswed 30 kr. Gm P. Pettersson, Ockelbo, insaml. af några w:r i Östby med anledn. af versarne af C. B—g i nr 21 af Sammingswittnet d. å. 10 kr. Gm Osf. Niklasson, Wisby, af L. Jakobsson, Hogrän, 5 kr., O. Olofsson, Pilugns, 5 kr., fr. Stånga syfören. 12: 62, Levide nykterhetsfören. 3 kr., af Emanuel Jakobsson, Klinte, till hednab. 68 öre; s:a 26: 30. Gm C. Junggwist koll. wid Husarö 2: 25, af A. Sundberg, Boda, 2 kr., några barn fr. Husarö 3 kr., onämd 1: 75; s:a 9 kr. Gm P. Eklund, Eskilstuna, koll. fr. miss.-fören. derst. 42 kr. Gm L. E. Ungerth, Örebro, insaml. på J. D:s bröllop i Särbo, St. Tuna, 11: 25. Gm N. Olsson, Kisterud; af N. Ingfäldt, Ingeby, W. Emterwik, 10: 50, af insänd. 4: 50; s.a 15 kr. Gm P. G. Friman, Hudikswall, gm Holmberg försäljn. af ett bord i Rogsta 13 kr. Gm S. Pettersson, Jemjö, Thorhamn, ett löfte åt Herren 5 kr. Gm F. O. Ahlqwist, Smögen, fr. Guds förs. derst. 4 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm J. O. Ekedahl fr. barnen i Flisby 30 kr., gm A. P. Pettersson fr. några w:r i Grytnäs 10 kr., ur aflidne prosten Sjöströms i Ockelbo sparb:a 13: 76, gm Ol. Norlander på graföl efter P. Nilssons barn i Skönwik 3: 50, gm d:o på graföl efter O. D. Sundström å Alnön, Hartung, 3 kr., gm F. L. Andersson fr. miss.-wänner i Bälinge 75 kr., gm Aronsson fr. Märsta syfören., Kristineh., 40 kr., ett löfte Herranom 5 kr., af L. G. Karlsson, Linköping, 10 kr., gm J. F. Lybeck fr. syfören. i Bergaby, Fellingsbro, 10 kr., gm Sw. Jonsson fr. Filipstads friförs. 30 kr., af Kristinehamns miss.-fören. 53: 46; s:a 283: 72.

För missionen i Kongo, Afrika.

Af H. W. tionde till Herren 7: 50. Gm J. P. Borg, Elfkarleö, fr. en fattig qwinna 4: 50. Gm Fr. Risberg, Hernösand, Hälledal, fr. Högsjö bibelskola 23: 40. Gm N. Johnsson, Ekshärad, Näs, ett löfte 5 kr., fr. några w:r 60 öre; s:a 5: 60. Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm John Isaksson fr. Lyngby arb.-fören. 20 kr., fr. sönd.-skolan wid Märsta, Warnums s:n, 4: 05, Herrens egen gåfwa af A. H. B. 25 kr., gm G. Andersson fr. Södra Rådas sönd.-skolb. 14 kr., af J. E. Nyqwist, Snäckmor, Njutånger, 10 kr., af N. N. 15 kr., B. N. 5 kr., Herrens del 20 kr., gm J. Jonsson fr. friförs. i Skutskär 50 kr., gm d:o af J. B. i d:o 3 kr.; s:a 166: 05. Gm C. A. Swensson, Ökna, ett löfte till Herren fr. Wånga till friköpande af barn i Kongo 200 kr., fr. d:o 50 kr.; s:a 250 kr. Af G. E—g, Mjelldrunga, inkomsten af ett missionsland 1: 50. Gm J. A. Eliasson fr. Nils Hanssons enka, Trelleborg, Östergerd, 50 kr. Af Oskar Gärdsin 10 kr. Gm K. Palmberg, Jönköping, af Gustaf Jonsson i Tranhult, Månsarp, till inköp af hednabarn 40 kr. Gm A. G. Nord, Adolfsfors bruk, Åmot, fr. kristna förs. i Köla 15 kr. Gm A. Nilsson, Norra Gärdsjön, Wärmskog, af några Jesu w:r derst. till inköp af hednabarn 25 kr. Gm P. Mattsson, Falun, fr. Aspeboda miss.-fören. 10 kr. Gm E. J. Jonsson, Kaga, Linköping, testam. efter aflidne Albertina Brusén 100 kr. Gm A. Eriksson insaml. wid Höglunda till barnen i Kongo 5 kr. Gm O. Olsson, Loos, Björkberg, insaml. på en begrafn. derst. 3: 80, d:o 1: 20; s:a 5 kr. Gm F. A. Grundel, Sandö, Hernösand, fr. sönd.-skolb. å Sandö 30 kr. Gm P. E. Blomström, Mårdshyttan, Nora, fr. Lindes kristna förs. 35 kr. Af twänne förlofwade till friköpande af twänne barn "Carl Andreas och Clara Lydia" 250 kr. Gm J. Larsson fr. sönd.-skolb. i Kisterud till barnen i Afrika 15 kr. Gm C. A. Isaksson, Skruke, fr. Sköllersta missions- och sönd.-skolas arb.-fören. 20 kr. Gm A. Ljunggren, Göteborg, 50 kr. Gm M. Wiklund, Odensala, af E. Strömstedt, Ström, 5 kr. Gm C. J. Nywall af småskolans barn i Byrsta 2: 65. Gm K. M. Andersson, Backgården, fr. Bjursås miss.-fören. 15 kr. Gm A. Persson, Åmot, Norra By, fr. Ny och Eda miss.-fören. 15 kr. Gm J. Jansson, Byrsta, Hallsberg, fr. Björkaflickornas syfören. i Kumla 25 kr. Herrens tionde af onämd 3 kr.

För missionsskolorna i Kristinehamn och Winslöf samt inländsk missionswerksamhet.

Gm Fr. Risberg, Hernösand, Hälledal, fr. Sörflärke miss.-fören. i Anundsjö 15 kr. Gm C. J. Nywall fr. Heby 8 kr., Huddunge 6: 60; s:a 14: 60. Gm J. A. Eliasson, Östadkulle, af N. Hanssons enka, Trelleborg, till skolan i Krthmn 10 kr.

För Reseombudswerksamheten.

Gm J. Lindholm från Folkärna miss.-fören. 15 kr.

För missionen i Lappland.

Gm P. E. Hedlund, Westerby, fr. syfören. i Resmorn och Dullbo 50 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm John Isaksson fr. Lyngby arb.-fören. 15 kr. Gm C. A. Swensson, Ökna, ett löfte till Herren fr. Wånga 25 kr. Gm P. Mattsson, Falun, fr. Aspeboda miss.-fören. 10 kr. Gm C. F. Johanson, Godegård, Swenshult, fr. Båsbergs miss.-fören. 50 kr. Gm C. A. Isaksson, Skruke, fr. Sköllersta missions- och sönd.-skolas arb.-fören. 10 kr. Gm A. Ljunggren, Göteborg, 100 kr. Herrens tionde af onämd 3 kr.

För judemissionen.

Gm F. O. Ahlqwist, Smögen, fr. Guds förs. derst. 4 kr. Gm E. J. Ekman, Kristineh.,

samladt af O. Pettersson, Finnetorp, 2: 32, gm John Isaksson fr. Lungby arb.-fören. 15 kr. Gm C. A. Swensson, Ökna, ett löfte till Herren fr. Wånga 25 kr. Gm J. A. Eliasson, fr. Nils Hanssons enka, Trelleborg, Östergerd, 10 kr. Gm P. Mattsson, Falun, fr. Aspeboda miss.-fören. 10 kr. Gm K. P. Pehrsson, Motala, fr. Sjökumla miss.-fören. koll. 4 kr., rabatt å Sw. Posten 4 kr., ur miss.-kassan 2 kr.; s:a 10 kr. Gm P. E. Blomström, Mårdshyttan, Nora, fr. Lindes kristna församl. 30 kr. Gm G. Sunnberg, Gnesta, fr. Lindström, Mosstugan, 8: 40, af Fr. Beckman, Skeppsta, 5 kr.; s:a 13: 40. Gm A. Ljunggren, Göteborg, 100 kr., fr. syfören. i Alingsås 5 kr.; s:a 105 kr. Gm A. A. Björkander, Sundswall, Alfhild Sjöbecks testamente 117: 07. Gm J. Jansson, Byrsta, Hallsberg, fr. Björkaflickornas syfören. i Kumla 25 kr.

För missionen i Ryßland.

Gm C. A. Swensson, Ökna, ett löfte till Herren fr. Wånga 25 kr. Gm P. Mattsson, Falun, fr. Aspeboda miss.-fören. 10 kr. Gm A. G. Fallqwist, Hofors bruk, af A. Hård, Edsken, 8 kr. Gm P. E. Blomström, Mårdshyttan, Nora, fr. Lindes kristna förs. 35 kr. Gm C. A. Isaksson, Skruke, fr. Sköllersta missions- och sönd.-skolas arb.-fören. 5 kr. Gm P. Swensson, Gärestad, ur arbetsföreningens sparb:a i Berstorp, Ronneby, 10 kr.

För missionen i Finland.

Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm John Isaksson fr. Lyngby arb.-fören. 15 kr. Gm C. A. Swensson, Ökna, ett löfte till Herren fr. Wånga 25 kr. Gm C. A. Isaksson, Skruke, fr. Sköllersta missions- och sönd.-skolas arb.-fören. 5 kr.

För Sjömansmissionen.

Gm E. J. Ekman, Kristineh., gm John Isaksson fr. Lyngby arb.-fören. 15 kr. Gm P. Mattsson, Falun, fr. Aspeboda miss.-fören. 10 kr. Gm J. A. Eliasson, Östadkulle, af N. Hanssons enka, Trelleborg, 10 kr. Herrens tionde af onämd 3 kr.

Till fonden för ålderstigna predikanter.

Gm J. A. A:son Schöldborg, Norrköping, fr. miss.-fören. derst. 38 kr. Gm A. A. Björkander, Sundswall, fr. brödrafören. derst. 35: 31.

Gåfwor in natura.

Gm E. Eklund, Åshammar, fr. Lumshedens miss.-fören. ett lapptäcke till förmån för missionen bland Lapparne. Af onämd, Wäto, ett par örhängen. Gm A. Olsson af Karin Jonsson, Ijjö, tackoffer till Herren, en guldring. Gm A. Ljunggren, Göteborg, af M. H., Alingsås, en guldring.

Stockholm, Hemlandswännens tryckeri, 1884.